

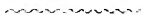
KAN DE BEEK

een verhaal
door
A. Verhorst.

NIJKERK, G. F. CALLENBACH.

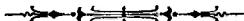
AAN DE BEEK.

EEN VERHAAL

DOOR

A. VERHORST.

NIJKERK
G. F. CALLENBACH.

I.

Het was een schoone najaarsdag, een dag zooals er de maand October somtijds enkele schenken wil, en waarop de scheidende zomer nog eens een afscheidsbezoek schijnt te brengen. De warme zonnestralen goten een tooverachtigen gloed over de geelbruine bladeren van het bosch en langs den kalm vlietenden stroom, die het omzoomde. Over de breede paden van het woud huppelden vroolijk zingende kinderen, die met volle teugen het genot van den heerlijken najaarsdag smaakten, en wier heldere lach door de echo's tot op verren afstand weerklonk.

Ze schenen allengs nader bij het water te komen. Eindelijk vertoonde zich het hoogroode gelaat van een blonden krullebol, een flinken knaap, wiens heldere oogen naar alle zijden over den stroom blikten, dien de bewoners van het dorp altijd „de Beek” noemden. Hij scheen iets te zoeken, maar er was niets te zien, zoodat het gelaat na eenige oogenblikken weer tusschen de boomen verdween.

Maar het duurde niet lang, of hij kwam terug met drie speelmakkers, twee meisjes en nog een jongen. De beide jongens schenen van denzelfden leeftijd te zijn, ofschoon ze toch een vol jaar verschilden. Maar de krullebol met zijne frissche wangen, Filip Foster, de oudste

zoon van den dokter, was forsker dan zijn vriendje Wouter, de twaalfjarige zoon van den predikant. De beide meisjes waren van gelijken leeftijd, beiden telden ze tien jaren. Het waren Filip's zusje Dora en die van Wouter, Ella geheeten; ze zagen er gezond uit.

Druk pratende en met levendige gebaren bleven ze nu alle vier aan den oever staan. Spoedig echter scheen een besluit genomen te zijn, want op Filip's aansporing volgden de anderen hem langs den waterkant. Huppelend gingen ze verder; nu en dan bleven de meisjes even achter om bloemen te plukken en die tot een ruikertje saam te binden, wat Filip wel eens wat ongeduldig deed worden. Na tien minuten wandelens ging er op eens een krachtige juichtoon op uit de vier monden, want bij de kromming der beek kwam van om den hoek een fraaie boot, geroeid door een jongeling, die op het gejuich het hoofd omwendde en de kinderen vroolijk toelachte.

De roeier was Dirk, de zoon van boer Goverts, wiens hoeve op een klein half uur van het dorp aan de Beek lag. Dirk studeerde in de stad voor onderwijzer, maar was sedert eenigen tijd voor zijne gezondheid thuis geweest, om rust en de buitenlucht te genieten. Dirk was een oude bekende van de kinderen, met wie hij was opgegroeid, en ofschoon eenige jaren ouder dan zij, hielden ze allen van hem als van een ouderen broeder. De jongeling had beloofd om met de roeiboort hen aan de brug in het dorp te zullen afhalen, maar natuurlijk waren ze daar veel te vroeg geweest en toen al vast maar het bosch in gewandeld.

Spoedig zat het ongeduldige viertal nu in de fraaie boot en gleden ze, onder vroolijk gesnap, over het spiegelgladde water. De tijd ging hun veel te spoedig voorbij; eer ze 't wisten was de plaats bereikt, waar ze moesten uitstappen, om na nog eene wandeling van tien minuten, de hoeve van Goverts te bereiken.

Natuurlijk waren de beide jongens met één sprong

uit de boot op den oever. Ze vergaten heelemaal hunne zusjes, die nu, door Dirk geholpen, op eenigen afstand volgden.

Wouter was dien middag uitgelaten vroolijk, zoodat zijn zusje Ella, die hem uit de verte zag voorthuppelen, tot Dora zoid: „Morgen heeft hij stellig weer hoofdpijn.”

Maar Filip was nog verder weg en had reeds op een boom met laag hangende takken zijne vlugheid in het klimmen getoond. Wouter haalde hem juist in, toen hij met een sprong op den bemosten grond terugkeerde en — op zijn vriendje toeloopende, dezen halffluid in-fluisterde: „zeg, Wouter, daar komt booze Gerrit aan; willen we eens een grap met hem hebben?”

Wouter tuurde tusschen de boomen door; zag den bedoelden persoon ook naderen, maar — zweeg. Hij voelde, dat Filips voorstel niet goed was. Toch kon hij de weigering niet volhouden, toen de driftige Filip hem meetrok om al vast het snel beraamde plan uit te voeren. Op diens bevel moest hij aan de overzijde van het pad zich achter een dikken boom verschuilen; Filip zou het zelfde doen aan dezen kant. Als booze Gerrit voorbij kwam, moesten ze beurtelings hem toeroepen. De man, die geen plagen velen kon (alle jongens wisten dat en plaagden hem juist dáárom zó erg) zou dan niet weten waarheen hij zich wenden moest om den plaageest te vinden.

Wouter, zei ik, die wel gevoelde, hoe flauw en verkeerd dit was, werd door den driftigen Filip overrompeld en stond, eer hij 't wist, reeds op den aangewezen post.

De oude man, dien het gansche dorp alleen maar kende onder den bijnaam van „booze Gerrit” strompelde voort, met een stok in de hand en een zak over den schouder. Zijn gerimpeld gelaat en dunne, grijze haren; de schamele, havelooze kleeding en de gebarsten klompen getuigden van armoede en gebrek; het strompelende gaan, deed vermoeden, dat de oude al hoog bejaard moest wezen. Nu, dat was ook wel zoo. Hij had sedert ruim tien jaren

in het dorp gewoond, geheel alleen huizende. Met niemand ging Gerrit om, hielp zich zelven geheel en al; werd door de jongens erg geplaagd en schold ze dan uit of sloeg met zijn knoestigen stok. Wie hij vroeger geweest was; wat hem zoo menschenschuw en boos maakte — niemand die het wist. Want Gerrit ontving geen bezoeken en sprak geen enkel woord méér, dan hoog noodig was. Alleen de veldwachter scheen iets te weten, maar deze vertelde het ook niet.

II.

Filip en Wouter deden, wat afgesproken was. Gerrit bleef staan, wendde zich eerst naar dezen, toen naar den anderen kant en liep toen zoo snel mogelijk naar den boom, waarachter Wouter verborgen was.

Deze had Gerrits nadering niet bemerkte, zoodat de oude hem wezenlijk verraste. De jongen schrikte en sprong met een gil achteruit. Maar niet zóó vlug, of de stok van den oude trof hem gevoelig op den linkerarm. Wouter, huilende van pijn, snelde weg; booze Gerrit wilde hem na, maar struikelde onverwachts over een wortelstronk en viel vrij onzacht met het hoofd tegen een boomstam!

Filip had alles gezien. Met bonzend hart kwam hij schoorvoetend het pad overloopen — gevoelende, dat het ongeluk hem te wijten was. Dáár lag de oude: het bloed liep hem langs het hoofd; hij lag weerloos neder. Tegelijk zag hij op eenigen afstand den kermenden Wouter staan, die met de rechterhand den linkerarm scheen te steunen.

Wat nu te beginnen? Eerst naar Wouter toe, om dezen te troosten. Toen samen weer naar den gewonden oude, die nog maar steeds bleef liggen, alsof hij dood was! Dood — o, vreeselijk! De jongens zagen elkander

aan en begrepen, zonder het uit te spreken welk groot kwaad ze daar ondoordacht hadden begaan.

Gelukkig kwam Dirk met de zusjes ginds op zijn gemak aanwandelen. Filip liep hem haastig tegemoet en vertelde in weinig woorden, wat er geschied was. Dirk snelde nu toe om zich nader te overtuigen.

De verschrikte zusjes hielden zich met de beide broeders bezig: Ella, om Wouters arm te betasten en te wrijven. Dora, om Filip te beknorren voor diens leelijke streken. Natuurlijk was dat een heftige woordenwisseling waaraan Dirk evenwel spoedig een einde maakte. Hij zond Wouter met zijn zakdoek naar de beek om dien doornat weer terug te brengen; terwijl Filip vooruit moest gaan naar boer Goverts om hulp te halen. Beide jongens liepen zoo snel ze konden, om den hun opgedragen last uittevoeren. Wouter was binnen enkele minuten terug. Dirk wiesch het bebloede gelaat wat af en trachtte den oude een weinig op te heffen. Spoedig bleek het, dat hij nog leefde, en slechts bewusteloos was geworden door den zwaren val. Hij begon te kreunen en opende de oogen. Dirk bemerkte een gat in het hoofd, boven het rechteroog. Ook scheen zijn rechterschouder zeer pijnlijk te wezen.

Filip keerde niet zoo gauw terug als Dirk wel gewenscht had. Maar eindelijk toch, daar kwam hij aan, druipeude van het zweet, dat de haast, de warmte en de angst hem hadden bezorgd. In afgebroken woorden vertelde hij nu ongeveer dit:

„Ik vond niemand in huis, zocht overal vergeefs, ik liep angstig heen en weer, tot eindelijk uwe moeder (vrouw Goverts) voor den dag kwam met twee meelhanden, want ze was aan het koeken bakken. Ze heeft gezegd dat Janus de knecht aanstonds wel zou komen om ons te helpen, maar we moesten maar zien of we hem (hij wees op den oude) mee naar uw huis konden krijgen.”

Onder dit spreken bemerkten de beide meisjes, die „booze Gerrit” maar steeds in het oog hielden, dat deze

de oog en opende en moeite deed om op te staan. Dora trok Dirk, die met den rug naar hem toestond, aan de jas. Toen de jongeling zich daarop omwendde, zag hij het ook. Terstond trad hij nader en vroeg: „Gerrit, hoe is het met je? Willen we je ophelpen en ga je dan mee naar mijn huis, wat uitrusten?”

De oude man drukte den natten zakdoek met de linkerhand tegen het hoofd, en trachtte nogmaals, om op te staan, maar liet niet anders hooren, dan een dof gebrom.

Toen Dirk hem wilde helpen — de jongens durfden niet — stiet hij dezen ruw van zich af, zeggende: „Ga weg, weg, of ik sla je dood!”

Nu begreep Dirk wat hem te doen stond. Hij bukte zich voorover en zei zacht: „Gerrit — de jongens hebben kwaad gedaan; maar het spijt ze erg. Ze willen je beloven dat ze 't nooit weer zullen doen; vergeef het hun maar. En als ik of mijne ouders je helpen willen, kom dan mee, of kom morgen of later maar gerust!”

Na deze vriendelijke woorden, waarop echter de oude geen acht scheen te slaan, wenkte Dirk de vier kinderen om mee te gaan en sloegen ze den weg naar huis in. Zwijgend liepen ze eenige minuten voort. Toen stond Dirk weer stil en keek eens om naar den oude, terwijl hij zich achter een boom verborg. Nog steeds was booze Gerrit op dezelfde plaats. Nu liet hij Filip achterblijven, met den last om goed toe te zien, wat de oude man verder zou doen, en het dan te komen vertellen op de hoeve.

Dat was voor een levendigen knaap, die zich een heerlijken middag buiten had voorgesteld, nu juist geen aangenaam werkje. Maar Filip pruttelde toch niet tegen, omdat hij zeer wel gevoelde, dat alles eigenlijk zijne schuld was. Zoo meende de knaap iets van die schuld te kunnen goedmaken.

Het was eene groote teleurstelling voor allen, dat deze droeve gebeurtenis den heerlijken middag eigenlijk geheel bedorven had. Boer Goverts kwam van het veld en vernam alles. Hij was even ontstemd als zijne goede

vrouw over Filips ondeugende streek. Wouter was door zijn pijnlijken arm, die hem het spelen geheel belette, al genoeg gestraft. Filip zou door zijn papa wel nader onderhouden worden. De meisjes waren onschuldig, maar ook voor haar was de rechte pret er nu af, want ze trokken zich het geval nog al aan, vooral Dora.

Dirk wist de zaak eene goede wending te geven. Men zou eerst wat van de heerlijke pannekoeken gebruiken, en dan met de boot verder opvaren tot aan de plaats waar de woning van „booze Gerrit” lag. Ze zouden dan zien, of hij nu ja, dat zou Dirk wil weten.

Ja, dat was een goed plan. Maar ziet Daar stapte onverwachts dokter Foster binnen, gevolgd door zijn schuldigen zoon Filip! Wel, dat was wat!

„Baas Goverts!” sprak de geneesheer „dat treft leelijk, met die partij hè? Ik kom daar juist door het bosch rijden en vind mijn jongen bij een boom staan. Zijn hooge kleur spelde al niet veel goeds en kortom — hij heeft me alles al verteld. Gerrit is juist opgestaan en weggesukkeld. Maar nu kom ik mijne kinderen halen. Filip mag niet meer spelen: ik zal hem wel spreken. Dora moet meteen ook maar mee, die zal geen lust meer hebben om te blijven. „Het spijt mij erg, heel erg” zei de groote, stevige man en zag zijn zoon met een droevigen blik aan, — „maar het is gebeurd. Mijn rijtuig staat op den weg. Komt, kinders!”

En na nog eenig over en weer praten en haastig afscheid nemen reed dokter Foster met zijne kinderen weg.

III.

Voor wij het verhaal vervolgen, wil ik u eerst iets naders mededeelen over den ouden man, die, zooals wij

begrepen hebben, weer huiswaarts gestrompeld was. Gerrit had in zijn gansche leven geene vreugde gekend. Als knaap van acht jaren had hij zijne moeder verloren, die doodarm en ziekelijk was. Een vader had hij nooit gekend. In een armhuis opgenomen, was hij op twaalfjarigen leeftijd ontslagen geworden, om als scheepsjongen mee te gaan. Ruim veertig jaren had hij doorgebracht in het zwervend, ongeregeld zeemansleven, op schepen van bijna alle bekende volken, en was allengs een goddeloos, ellendig mensch geworden.

Eindelijk noodzaakte hem een ongemak aan den rechtersvoet, om dat leven te verlaten. Al bedelende was hij uit eene Fransche haven naar zijn vaderland teruggekeerd en had ten laatste het dorp bereikt, waar wij hem nu gevonden hebben. Hier was Gerrit blijven steken, had eene armzalige hut gehuurd en voorts het geld, dat hij nog scheen te hebben, zachtjes aan opgeteerd. Niemand kende hem, of kon er achter komen wie hij was. Eindelijk vroeg men het ook niet langer en werd de oude strompelaar om zijne kwaadaardige buien als „booze Gerrit” bekend.

De dokter had, toen zij thuis waren, Filip nog eens ernstig ondervraagd. Mevrouw Foster was zeer bedroefd over het gedrag van haren zoon, die zich anders aan zulke dingen niet schuldig maakte. De jongen gevoelde genoeg zijne schuld en beloofde met grooten ernst, zich voortaan van zulke ongeoorloofde streken te zullen onthouden.

Maar daarmee was het niet uit — neen, het zou eerst beginnen! De dokter ging na de thee met Filip naar den predikant, waar hij Wouters arm onderzocht, die erg blauw was, en vrij gezwollen. De ouders hadden natuurlijk hun kind reeds bestraft en Wouter kon goed onthouden, wat hij gedaan had. Maar nu vroeg de dokter of hij met hem en Filip mee mocht gaan naar de hut van Gerrit, en de predikant stond dit gaarne toe. Zoo gingen de jongens met den dokter op weg,

nadat deze eerst nog een poosje stil met Wouter's vader gesproken had.

Dokter Foster rookte zwijgend zijne sigaar en liet de jongens achter zich loopen. Dezen schenen óók niet veel praatlust te hebben, in het vooruitzicht op een bezoek aan de hut van den brommigen oude.

Eindelijk was het doel bereikt: daar was de stulp van den ouden kluzenaar, verscholen, ter zijde van den grintweg, achter een groepje populieren.

De dokter stiet de vermolmde deur open en trad binnen, de jongens bleven besluiteloos buiten staan en keken elkaar aan. De geneesheer vond, na eerst wat in het halfdonker te hebben rondgezien, den ouden man in een hoek neergehurkt, met het hoofd op de knieën slapende.

Met veel moeite wist hij hem overeind te krijgen en toen de wonde aan het hoofd te onderzoeken. Vlug en zonder veel te zeggen verbond hij deze met hetgeen hij daartoe bij zich gestoken had. Dat scheen Gerrit toch goed te doen; althans, hij liet eindelijk ook toe, dat zijn arm zou nagezien worden. De dokter schrikte bijna terug van de vuile kleeding, maar dacht in stilte: „ik wil eens zien, of we die tong niet los kunnen krijgen.” Met veel geduld en overleg was eindelijk het doel bereikt en zette de oude man zich, geheel verkwikt, op den stoel aan de kleine ruwe tafel.

Thans riep de dokter de beide jongens binnen en zei: „Gerrit, hier zijn de jongens nu. Ze vragen je wel vergeving. Ze zullen anderen jongens óók zeggen, dat ze je niet moeten schelden, maar stil moeten laten loopen. Wil je 't hun vergeven?”

„Jawel” zei de oude. „Gaat maar heen hoor!” En toen bromde hij weer iets onverstaanbaars tusschen de tanden. De jongens kregen nu een wenk om naar buiten te gaan, wat ze zeer gaarne wilden doen. Dokter Foster nam ook afscheid, na vooraf gezegd te hebben, dat hij spoedig terug zou komen om naar de wonden te zien.

Nu ging de dokter met de beide jongens weer naar huis. Evenwel liepen ze in het voorbijgaan bij boer Goverts in, om daar eventjes te vertellen, wat er verder dien dag gebeurd was — waarover de boer en zijne medelijdende vrouw beiden zich zeer verheugden. Zij beloofde den jongens, dat de schade van dezen verloren namiddag later wel eens mocht ingehaald worden, als ze maar voor goed hadden afgeleerd, om andere menschen te plagen of leed te doen. Nu, dat wilden ze gaarne. Dokter Foster bracht Wouter weer thuis en verhaalde, hoe hij den ouden Gerrit gevonden had. De leeraar zeide toen:

„Ik heb meermalen getracht, hem eens te spreken te krijgen, maar dat is mij nooit gelukt. Wie weet, of we nu eindelijk langs dezen weg nog niet toegang verkrijgen zullen tot dat gesloten hart!”

„Dat willen wij hopen!” antwoordde de dokter. „Er is wel hoop op, dunkt mij. Maar laat me nu vooreerst alleen begaan. Zoodra het tijd is, zal ik u wel waarschuwen, of — wellicht baant zich de weg ook wel van zelf.

IV.

De geneesheer hield zijn woord en bezocht getrouw elken dag den ouden man, verbond zijne wond, en deed al, wat hij kon, om hem vriendelijker te stemmen en aan het spreken te krijgen. Ook wist hij ongemerkt hem wat goed voedsel te bezorgen en gaf hij een drank, die hoofdzakelijk uit goeden wijn bestond. Na enkele dagen reeds knapte de patient zooveel op, dat de dokter hem toestond om uit te gaan, wat Gerrit moeielijk laten kon, omdat hij tot hiertoe gewoon was geweest, het grootste gedeelte van den dag in de buitenlucht te slijten.

En waarlijk — de ondervonden liefde begon spoedig haren invloed op den armen kluzenaar uit te oefenen. Zijn blik werd vriendelijker; nu en dan scheen er een woord op zijne lippen te zweven, maar dat er nog niet goed uit wilde; eindelijk brak het ijs. Hij greep des dokters hand en stamelde verward:

„Mijnheer — dokter . . . goede man . . . nu ben ik beter; je hoeft niet weerom . . . te komen. Dank je wel!” Dokter Foster was zeer verheugd, dat hij deze weinige woorden hoorde. Hij hield zich evenwel in — en zei heel bedaard:

„Goede vriend, je behoeft mij niet te danken. Ik wilde nog veel meer voor je doen. Ook de predikant en boer Goverts en nog meer menschen willen je goed doen, als je 't maar hebben wilt.”

„Booze Gerrit” staarde den spreker ongeloovig aan, als wilde hij zeggen: „je fopt me wat” en waarlijk, hij antwoordde: „Dat kan niet waar zijn: wie zou zich om mij bekommeren?”

Nu stond dokter Foster op, naderde hem wat dichter en zei met bewogen stem, waaruit aandoening sprak: „Mijn oude vriend, er is Een, die u lief heeft, zooals niemand je liefhebben kan. Hij zoekt u, om u gelukkig te maken. Hij zendt mij tot u. Andere menschen willen je ook helpen en weldoen uit liefde tot God. God wil niet, dat gij zoo ongelukkig en verlaten blijven zult: Hij laat je opzoeken om u te redden . . .”

Gerrit bedekte het mager, gerimpeld gelaat met de handen en steunde, als van pijn.

Daar kwamen bij die woorden van den dokter vele, vele tooneelen uit vroeger dagen hem voor den geest. Hij was jong, sterk geweest; had in vreemde landen meermalen ongezocht het Evangelie vernomen; had eenmaal op het ziekbed in een hospitaal zelfs God aange-roepen in den angst, maar — was toch telkens weer op den breeden weg terug gekeerd, die naar het eeuwig verderf leidt. En nu — o, nu was het, of zijn gansche,

vroeger leven daar open vóór hem lag, en eene door-
dringende stem hem toeriep: geef rekenschap!

Het was voor „booze Gerrit” het oogenblik, waarop
Gods genade hem het oog opende en hij, als eenmaal
de verloren zoon, *tot zich zelven kwam*.

De dokter, die dit gevoelde, nam spoedig afscheid,
alleen nog den ouden zondaar vermanende, om voor
God neer te knielen en om genade te smeeken! En
dezen raad volgde Gerrit op. Hij gebruikte geene schoone
woorden en ze werden bijna telkens afgebroken door
snikken. Maar gelukkig was dat ook niet noodig. De
Heere God, die nabij is, „het gebroken en verslagen
hart” — wist alles reeds, eer de oude man het uit-
sprak, en de goede Herder ontfermde zich over het
zoover afgedoolde schaaap.

Wat waren de dorpingen verbaasd, toen zij vernam-
men, dat „booze Gerrit” niet boos meer was, niet meer
schuld of vloekte! Toen ze zagen, dat hij bij den pre-
dikant en den dokter aan huis kwam en met Filip en
Wouter vriendelijk sprak! Dat was een wonder voor
allen, die niet wisten, hoe God wonderen doet aan de
harten der menschen en hoe de Heere Jezus gekomen
is om te roepen zondaars tot bekeering.

Gerrit was wel niet spraakzaam, maar toch geheel
anders dan vroeger. Boer Goverts had een achterhuisje,
dat al eenigen tijd ledig stond, voor den ouden man
laten inrichten. Hier woonde hij nu, vroolijk en stil,
terwijl hij als huisgenoot werd beschouwd. Langzamer-
hand begon dat te wennen en zonderde Gerrit zich
minder af dan in den beginne. En wat bleek nu?

Toen leerden vooral de kinderen hem liefhebben.
Want hij wist hun nu en dan heel wat te vertellen van
vreemde landen en volken, of handig voor hen een
scheepje te snijden uit een oude klomp.

Nooit hadden Wouter en Filip kunnen denken, dat ze nog zooveel van dien ouden man zouden hooren en leeren, en ze schaamden zich des te meer over hun vroegere plagerijen, waarover Gerrit echter nooit een woord repte.

Zoo naderde de winter en daarmede het lieflijk Kerstfeest. Dirk, die in November weer zijne lessen in de stad had hervat, keerde met de vacantie huiswaarts, en verwonderde zich zeer over de groote verandering in het leven van dien armen zwerveling, die eindelijk rust gevonden had en vrede voor zijn gemoed.

Op den eersten Kerstavond had boerin Goverts hare ruime keuken in eene feestzaal veranderd, op hare wijze. Om den hoogen, wijden schoorsteen, waaronder een verbazend turfvuur brandde, waren in een grooten kring vader, kinderen en vrienden geschaard. Onder de laatsten behoorden ook de predikant met zijne echtgenoot, benevens diens kinderen en die van den dokter.

Er heerschte vroolijkheid en gewijde vreugde in dezen kring en menig lofied steeg uit het volle hart ten hemel, want boer Goverts hield veel van zingen, al deed hij 't wat hard en draaierig — en ook de jongens zongen graag mee.

Toen 't een oogenblik stil was, sprak de vriendelijke, drukke boerin, die de blauwe kopjes op eene tafel schikte en met slempmelk volschonk —: „dat had je verleden jaar met Kersttijd ook niet kunnen denken, Gerrit!”

De oude man schudde het hoofd, maar zweeg, want de tranen verstikten zijne stem. De predikant zag dit en zei toen:

„Hoe wonderlijk zijn toch de wegen des Heeren! Door een ongeval moest een oude zondaar tot bekeering gebracht worden. Dank Hem, die je verlost heeft van den dood, oude vriend, en dat de laatste jaren van uw leven mogen bewijzen, hoe oprecht uwe bekeering is geweest.”

Gerrit stond op en drukte den predikant de hand, terwijl hij antwoordde:

„Goede dominé, ik dank u voor alles, wat gij aan mij, grooten zondaar, hebt gedaan. Ook u, lieve mevrouw! Ach — ik kan het u niet meer vergelden. Ook die goede dokter en deze menschen die mij, ouden stakker, in huis willen hebben — ach, ik ben er verlegen mee!”

Hij kon niet verder gaan, want dikke tranen rolden hem langs de kaken. Maar het behoefde óók weer niet, want ze zochten geen dank van menschen, maar hadden uit liefde voor den Heiland wel gedaan en den verloren zondaar opgezocht.

Wat dunkt u — was er ook reden voor al die menschen om zich te verblijden op dit Kerstfeest?

Zij juichten hier beneden, terwijl de Engelen het daarboven deden, omdat Hij gekomen is, die „vrede op aarde brengt” en door Wien God „in menschen een welbehagen heeft.”

En toen 't wéér Kerstfeest was? Toen stemde Gerrit's beverige stem niet meer in met der kinderen lied, want — op het groene kerkhof rustte zijn ellendig lichaam, maar zijne ziel was ingegaan tot „de ruste, die overblijft voor het volk van God!”

